Є держави, де немає гір. Напевне, цим державам не дуже пощастило. Адже гори дають країнам і народам зриму вертикаль, спонукають їх до роздумів про вище, наближають до неба. Кожна велика нація мала свою священну гору. Українці не виняток. В Україні є кілька символічних вершин, знаних та шанованих людьми,серед них, звичайно, Карпати

Саме Карпати і відвідали з творчою поїздкою колектив Малобілозерської естетичної школи – інтернату «Дивосвіт».

Незабутній тиждень проведений серед вічнозелених лісів, гірських вершин й бурхливих потоків рік... Хіба забудеш їх, відвідавши Карпати хоч раз? Не менш дивовижна історія краю, прадавня народна архітектура, місцеві традиції, звичаї, побут. Ці надзвичайно цікаві дні назавжди залишаться в пам'яті, адже було почуто і побачено безліч цікавого.

Першим зустрів нас стародавній Львів. Дивовижне місто пива і лева подарувало нам купу позитивних емоцій, вразило нас своєю неповторною архітектурою, чарівними вузенькими вуличками, незабутніми спогадами. Відвідали церкву Ольги і Єлизавети, збудовану в готичному стилі, Палац Потоцьких, шоколадну майстерню, кофейню «Там, де народжується кава», Личаківське кладовище, побували на центральній площі біля Оперного театру та пам'ятника Т.Г.Шевченку. І хоч було дуже мало часу, щоб побачити всю красу і велич стародавнього міста, ми все ж змогли на хвилинку поринути в атмосферу минулого нашої країни.

У середмісті Коломиї ударними темпами (трохи більше як за сто днів) звели оригінальну будівлю розмірами 14 метрів висотою та 10 метрів у діаметрі – єдиного у світі Музею писанкового розпису. Подивитися на це диво, що номінувалося на звання одного з семи чудес України й отримало почесне свідоцтво "Визначна пам'ятка сучасної архітектури" пощастило і делегації з «Дивосвіту». Музей, який спрощено називають

"Писанка", вразив своєю величчю та оригінальністю, в експозиції музею представлено близько трьох тисяч писанок (у фондах їх зберігається понад 12 тисяч) різних регіонів України — Гуцульщини, Покуття, Буковини, Закарпаття, Бойківщини, Опілля, Волині, Поділля, Полісся, Наддніпрянщини, Причорномор'я, Слобожанщини.

Не менш цікавим був і Національний музей народного мистецтва Гуцульщини та Покуття. Заснований музей у 1926 році в центральній частині Коломиї в бувшому Народному домі. Колекція налічує близько 50-ти тисяч експонатів і представляє всі види традиційного народного мистецтва гуцулів і покутчан, починаючи з XVII століття і по наші дні. В музеї представлені такі види народного мистецтва як художня обробка деревини (різьблення, інкрустація,випалювання), художня обробка металу і шкіри, гончарство, декоративне ткацтво, килимарство,вишивка,одяг.

Гостинно відкрив двері для дивосвітівців перший будинок - комплекс "Маєток Святого Миколая", побудований з дерева в оригінальному гуцульському стилі. У ньому облаштовано робочий кабінет та світлицю Святого Миколая, де він разом із своїми помічниками працює без вихідних цілий рік, а 19 грудня запрягає коней і на санях виїжджає з Маєтку, щоб розвезти дітям подарунки. Тут є також кімната-музей природи, яка розповідає про тварин та рослини Карпат. А у кімнаті відпочинку можна зручно розміститися на різьблених дерев'яних лавах, визирнути у віконце і ще раз помилуватися природою цього прекрасного місця. У будинку Миколая в Пістині працює пошта Чудотворця, якому надходять листи від дітвори з усіх куточків України (уже одержано більше десяти тисяч листів). На кожен з них Миколай дає відповідь за допомогою своїх помічників.

Проїжджаючи повз Криворівню, ми не могли не завітати до музею – садиби Івана Франка, який зупинявся у цьому будинку з 1901 по1914 роки (на той час будинок належав Василю Якибюку, місцевому майстру по різьбленню). В 1953 році будинок віддали під музей. Зараз експозиція розміщена в трьох кімнатах, в одній із них представлена робоча кімната письменника, де в свій час його відвідували О. Кобилянська, С. Грушевский, М.Коцюбинський Збереглося і ліжко, на якому спав Франко, лавка, годинник, стіл, сокира – братка, подарована Якибюком, сачок для рибалки,крісло – розкладушка, в якому колись відпочивав Коцюбинський.

Своїм надзвичайним архітектурним пам'ятником здивувала нас і Ворохта. Адже саме тут в XIX столітті були збудовані кам'яні залізничні мости (віадуки). Найбільший міст побудований в 1895 році, довжина його 130 метрів, арочного прольоту 65 метрів. Цей міст є одним із найбільших кам'яних мостів Європи.

Буковель – найбільший гірськолижний курорт України – це місце, куди хочеться повертатися знову і знову. Саме тут усе неначе завмерло: час зупинився, і весь світ навколо тебе. Коли ти бачиш перед собою усю красу природи, коли радієш кожній найменшій дрібничці, розумієш, що так мало потрібно для щастя. Ти цінуєш кожну мить того здивування та захоплення мальовничими карпатськими горами. І хоч нам, за браком часу, не вдалося спуститися карпатськими схилами на лижах, та все ж ми змогли помилуватися краєвидами, підіймаючись на одну з вершин канатною дорогою.

Останньою зупинкою «Золотого кільця Карпат» була Яремча. Незабутньо і бурхливо зустріла нас ріка Прут. Помилувавшись стрімкими потоками водоспаду Пробій і найдавнішим рестораном «Гуцульщина», ми повернулися в край, де серед зелених Карпатських гір, розлогих полонин, запашних трав, неподалік славної Коломиї і не менш славного Косова простягнулося мальовниче село Пістинь, яке славиться своїми гуцульськими традиціями, незабутніми мелодіями та ремеслами. Саме Пістинська родина Василя Василащука гостинно прийняла наш колектив під час подорожі. Ми вдячні нашим новим друзям за теплий і сердечний прийом, смачні національні страви, незабутні враження, які залишаться в нашому серці назавжди.

Карпати – це місце, де немає метушні, звуків сигналізації, криків знервованих людей, які вічно кудись не встигають, і ти починаєш по – справжньому цінувати кожен ковток джерельної води, кожен подих свіжого повітря. Саме тут, у Карпатах, ти здатен долати сотні кілометрів на день, знесилено засинаючи ввечері, а вже зранку кидати виклик природі, жадібно вдихаючи неймовірно чисте карпатське повітря, розуміючи, що вже за декілька днів знову бродитимеш шумними вуличками свого містечка, де навіть ніхто не здогадується, що ще вчора ти підкоряв чорногорські вершини. І ти знову поринеш у сірі дні буденності, завжди пам'ятаючи, що це ще не кінець, ти ще повернешся. Попереду нові вершини та нові пригоди, які здаються такими недосяжними, а насправді вони так близько. Ми всі дуже вдячні нашому директорові, Овсієнко Яніні Миколаївні, за незабутні враження від неймовірно чарівної подорожі мальовничими Карпатськими краями. Хочеться побажати всім: не марнуйте часу, вирушайте у мандри горами, ви навіть уявити собі не можете, що на вас чекають пригоди, про які ви навіть і не мріяли…

Вікторія Карнаух